

Владислав

ТИКОВ

ОТ АДА

ИЛИ

Одисеята на един съвременен Йов

ЧАСТ ПЪРВА

ПРОЛОГ

Казвам се Уилям Лий Кърк-Младши. Може би се досещате, че ми викат Бил. И не само. По-известен бях с прякорите си „Тихият Гняв“, „Зловещият Бил“, и „Тихата Лудост“. Имах двама братя - Джон и Брад. Брад бе големия, Джон - малкия. Готини копелета бяха, диви сърца, луди глави. Но... и двамата винаги са се страхували от мен. Всъщност може би невинаги. От четиринадесетата ми година насетне явно у мен се е появило нещо, което ги е респектирало много. Гледаха да не ме ядосват или закачат прекалено - нещо, което преди това правеха редовно, без да има особени последиствия. Израснах с горчилка, защото от малък се сблъсках с раздялата. После дойде яростта, която бе опасна - братята ми, както и всички останали хора ме гледаха така, сякаш адът живее в сърцето ми - и това бе вярно. Аз бях изпълнен с позитивност, ала по-късно...

...тази позитивност се стопи. По-точно изчезна. Или по-скоро е избуяло онова, което действително е имало в душата ми, а аз съм мислел, че няма, докато другите са виждали изписано на лицето ми това, което не съм съзнавал, че нося. Както и да е. Имаше причини да стана звяр. Защото наистина бях такъв-отначало изоставен, после наранен и страдащ. Преливах от неутолим копнеж за мъст. Исках да избия всичко, що мърда. А сетне вече не чувствавах нищо. Не познах смирението. Чак сега започвам да го чувствам. Благодарно е. Надявам се то да доведе до спасението, от което така силно се нуждая.

***

Минаха няколко дни без той да отиде пак в училището. Реши да я остави за малко, да мисли, че се отказал. Междувременно бе му дошъл акълът и най-накрая се погрижи за външния си вид. Чак след двете си срещи с нея, осъзна, че прилича на прасе - толкова бе завладян

от мисълта за тази красавица, че забрави как изглежда. Обръсна се, изкъпа се, сложи си чисти дрехи, и когато се погледна в огледалото направо бе хубав. Все едно не е той. "Мамка му и какъв идиот съм. Как щеше да излезе с мен при положение, че приличах на свиня. Какви си ги мислех?"

През тези няколко дни Бил се занимаваше със своите работи - рекет. Той и още няколко души си набелязваха някакъв тип и го изнудваха под предлог, че ще го пазят. Когато жертвата отказваше услугите им, те я пребиваха и ѝ взимаха парите, но повечето пъти се съгласяваха и доброволно даваха немалки суми срещу „охрана“ от страна на Бил и другите хора, с които се мъкнеше. Не работеха за никого, само за себе си.

По едно време се появиха някакви гангстери и се опитаха да присвоят парите от рекета. Настана страшно меле и гангстерите си изпатиха здраво. Единият постъпи в болница с опасност за живота. Това се случи ден след втората среща на Бил и Карън.

Бил работеше с четирима верни другари - все опитни биткаджии като него.

Той принадлежеше към рокерска банда, състояща се от двадесет души, като тези четирима бяха тарторите. Много луди и диви копелета. На събиранията си правеха невъобразими свинщини. Пиеха бира до пръсване и пушеха крек до припадък. Сбиваха се жестоко. Често се случваше тази банда, наречена „Тъмните мечки“ да се сблъсква с други рокерски банди, и тогава ставаха най-големите бели- брутални сбивания и дори престрелки. Нерядко имаше смъртни случаи. Заради това бандата, наречена „Тъмните мечки“ се състоеше от двадесет души - бяха много повече, но една част загинаха точно от тези инциденти, а другата част бяха пратени в затвора, заради извършени убийства.

Но никой не можеше да се противопостави на Бил и на тези четирима, с които бе най-близък - те бяха освен всичко друго и най-опитни в юмручния бой. Затова когато имаше рокерски побоища, те се отърваваха най-леко, а всички, които имаха контакт с тях, бяха след това с продължителни травми. Такъв бе живота на

Бил, това беше ежедневието му. От време на време влизаше в затвора за някоя по-голяма лудория, която извършваше, след това всичко тръгваше постарому. Докато не срещна Карън. Нещо в него трепна, размекна се. Тя не бе като жените, с които се занимаваше досега. Той бе започнал да се влюбва, без да осъзнава това. Първоначално просто искаше да спи с нея. Не знаеше, че това е началото на една голяма любов. Любов- той даже не харесваше тази дума. Не вярваше в нея. Вярваше в половото влечение и нищо друго. За него тя не съществуваше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше горещ летен ден. Бил вървеше бързо по тротоара и очакваше с нетърпение срещата със своя стар приятел - Дерек Голтър, когото не бе виждал от много време.

След брака с красивата Карън, неговото обкръжение се промени - стана предимно от интелектуалци - преподаватели, писатели, художници, поети, музиканти т.н. Той, разбира се, ги хареса, но му трябваше много време, докато свикне с тях - разговорите бяха на неразбираем за него език. Говореха за наука, за политика, за книги и всякакви подобни теми, които за Бил бяха толкова интересни, колкото сутрешните кулинарни предавания по телевизията, които жена му обожаваше да гледа, а и караше и той да гледа, без разбира се, да има успех - „Скъпа, моля те, остави ме. Всяка сутрин искаш да ми приковеш погледа в тоя тъп екран, а прекрасно знаеш, че няма да успееш, защото

неведнъж съм ти казвал колко ужасни са ми тези досадни жени, които водят шоуто. И въобще не ме интересува готвенето. Това ти харесва на теб, на мен - не. Аз съм по-тактичен - знам, че не можеш да понасяш моите хобита и затова не те занимавам с тях. Бъди и ти такава и ме остави на мира, докато си чета вестника". Следваше обичайният сутрешен скандал, който бяха възприели като нещо нормално. По същия начин разговорите с хората от кръга на Карън бяха за Бил крайно отегчителни, с изключение на тези за филмите, защото бе киноман.

Сега той вървеше забързано по нагорещения асфалт с лека усмивка на лице. Предстоеше му да се види с негов приятел от детството - един от лудите (а тогава Бил дружеше пак с луди глави, както и когато стана рокер), и вълнението му растеше с всяка крачка, защото знаеше - колко е готино да срещнеш стар другар, когото не си виждал от дълги години." Как ли изглежда сега този негодник?", питаше се Бил, докато пресичаше улицата, за да отиде в бара, където се бяха уговорили да се срещнат.

Влизайки в бара в ранния следобед, Бил видя, че посетителите бяха малко, и това го зарадв а- не обичаше пълните заведения. Започна да се оглежда за Дерек, но не го виждаше. В един миг погледът му се спря на едър като него човек, седнал на една от масите. Имаше бирено коремче, носеше бяла тениска, шапка с козирка, приветливо лице и брада катинар. Пиеше бира и пушеше. Бе забил поглед в пода и бе нервен. Не виждаше новодошлия. Бил го позна и се усмихна. Приблужи се и каза сериозно:

-„Когато човек с пушка срещне човек с пистолет, онзи с пистолета е мъртъв-стара мексиканска поговорка“.¹

Човекът бавно вдигна главата си, а устата му се разтегли в сияйна, широка усмивка. Когато чу култовата фраза и на двама им от любимия техен филм, Дерек се изправи.

— Дяволите да ме вземат. Били - Той остана загледан известно време в проме-

---

1 * Фраза от популярния италиански уестърн „За няколко долара повече“.

неният му външен вид - Ти ли си това, човече?

— От плът и кръв, грознико - поде шеговито Бил. Той погледна за миг бирата - А ти си си все същия. Предполагам не ти е първата? - Дерек започна да пие бира още в училище. Когато мина двайсете, той вече пиеше по пет литра на ден.

— Напротив, първата ми е. Вече не пия бирата като вода. Не ми понася. Освен това съм с кола. А пък след един запой така препих с това проклето пиво, че три дни след това не можех да мръдна от леглото. Главата ми бе не една, а дваисет камбани. Никога през живота ми не ми е било толкова зле.

Изведнъж престана и смени темата:

— Оооо, братче, к`во ми говориш за бирата. Не сме се виждали от сто години, а ти ми дрънкаш глупости. Я ела насам.

Двамата приятели се прегърнаха силно.

— Радвам се да видя грозната ти муцуна- каза Бил с дълбокия си, плътен глас.

— Аз също се радвам да видя не толко грозната ти муцуна- отвърна Дерек, двамата се засмяха и седнаха.

— Е, приятелю, за какво искаше да се видим? - попита Бил.

Дерек свъси вежди за миг.

— Същия идиот си. Трябва ли да има причина да те извикам? Няма. Просто...си спомних за тебе от едни снимки от момчешките ни години и ми стана мъчно за тях, откровено казано. И си викам „Я да се обадя на Били и да го повикам, за една среща. Просто ей така... липсват ми добрите времена. Както предполагам липсват на повечето хора. Това е, приятелче.

— По дяволите, момче! - Засмя се Бил със своя искрен, чист смях. - И ти си един. Помислих, че е станало нещо лошо. По телефона ми прозвуча малко...как да кажа... разтревожен.

Дерек го погледна учудено.

— Съжалявам, Бил. Не съм искал да ти прозвучи все едно те търся за нещо важно или по работа. Само исках да се видим, защото ми липсваше и това е.

Келнерът се появи. Преди той да дойде, Бил огледа набързо присъстващите в бара. Бяха малко, но все мъже, и пове-

чето- грозновати и страховити. Той потръпна, без да иска.

— Един натурален сок, но да е студен, моля - каза Бил. - И нищо повече засега усмихна се той на келнера.

Дерек го гледаше като гръмнат. След няколко секунди го докосна по челото.

— Да не си болен?

— Не.Защо?

— Натурален сок? Наистина ли? -изсумтя Дерек.

Бил се усмихна снизходително.

— Вече не пия, приятелю. Не пуша също така. Отказах и наркотиците. Напуснах „Тъмните мечки“ и заряхах рокерството. Нов човек съм. От известно време насам.

Дерек отвори уста, но Бил го изпревари:

— Ако ще ми четеш конско, забрави. Спести ми го. Може да съм се променил, но все още, както и едно време, не търпя да ме поучават. Дори и Карън не успява или много рядко. Ако ще ме поучаваш, ще те ступам - Бил го погледна агресивно, но веднага след това му намигна. - Шегувам се, приятелче. Просто те занасям.

Напрегнатото лице на Дерек се потпусна. Когато бяха малки те често се сбиваха в междучасията, преди да станат приятели. Всеки път Дерек губеше и всеки път си го отнасяше сериозно. В началото си мислеше, че ще го победи в един двубой, но с течение на времето разбра, че дълбоко греша. Имаше и други като Дерек, които мислеха че не толкова здравичкия тогава Бил е лесна работа, и това бе основната им грешка.

Келнерът донесе поръчката и си замина. Дерек надигна халбата с бира, гледайки намусено Бил.

— Дяволите да те вземат. Глупав трезвеник.

Бил чистосърдечно се засмя.

— Това е голямо прегрешение от моя страна, приятелю. Никога няма да си го простя.

Дерек отпи солидна глътка и се оригна гръмко. Малкото посетители на бара се обърнаха възмутено към него. Той им се усмихна дебилно.

— Е, стари приятелю - поде Дерек. - Докъде бяхме стигнали?

— Доникъде- отвърна Бил.- Не сме започнали разговор, поне не съществен.

— Изпий една бира с мен де- Настояваше Дерек.

— Вече ти казах,че отказах цигарите, алкохола и дрогата. Не ти казах защо. Ами...в момента съм нещо като образцов гражданин. Може би се досещаш?

— Ами... не - учуди се Дерек. - Чакай малко - той го изгледа продължително. - Не ми казвай, че си се влюбил в някоя фуста!

В очите на Бил пробяга хлад.

— Не използвай тази дума. Преди малко споменах името Карън, на което ти не обърна внимание. Тя ми е съпруга. Може да е всичко друго, но не е „фуста“, „кучка“, „курва“ и т.н. Различна е. Заради нея се промених, отвори ми очите, милата, да е жива и здрава. Затова не говори така, приятелю!

Последните думи на Бил бяха произнесени с голяма доза неприкрит гняв, който Дерек усети почти като физически допир. Той видимо настръхна и Бил го забеляза.

— Добре, добре. Само не се ядосвай, лудетино.

— Супер. Сега, след като се разбрахме, че вече няма да говориш така за жена ми, мога да ти кажа и други неща за живота ми, но няма да са ти толкова интересни. Истината е, че е скучен, поне на теб ще ти се стори такъв. Работя в един магазин за хранителни стоки, жена ми е учителка по история. Изключително интелигентно и умно същество. Благодарение на нея започнах да чета книги и да се интересувам от важни и полезни неща, от които преди нямах и представа. Запозна ме с хората от нейната среда, които са като нея, разбира се. Образовани люде, от които има какво да научиш. Повярвай ми. Имат знания за много области от живота, а и начинът им на изразяване е страхотен. Когато разговарям с тези хора, се чувствам наистина чудесно. Някой път трябва да те заведе на наша среща. Може да останеш възхитен.

— Едва ли - скептично произнесе Дерек.- Не бих се чувствал в свои води сред тези човеци.

Бил се засмя.

— Преди няколко години и аз не бих.

Но сега за нищо на света не бих се върнал към старите си „подвизи“. Трябваше съдбата да ми доведе Карън, за да разбере колко прекрасен може да е живота, че има и друга, светла страна, а и че съм живял в голяма мъгла.

Изричайки тези думи, Бил се усмихна широко. Бе една блажена, топла, сияйна усмивка.

Дерек се вторачи в него трогнат.

— Радвам се за теб, братле! Наистина! Наистина го мисля!

— Благодаря ти. Ами с теб? С теб какво става, амиго?

Физиономията на Дерек стана сериозна.

— Ами... знаеш, едно и също. Работа.

Бавно усмивката на Бил се скри от лицето му. Когато Дерек кажеше „работа“, това означаваше, че взима рекет, но не се трудеше за себе си, както Бил едно време. Той бе рокер, но беше рекетър, работещ за някой могъщ престъпен бос. Преди известно време предаде мафиотът, за когото работеше и мина на страната на друга групировка. Опитваха се да го ликвидират, но не успяха, за-

щото защитата, която получаваше от новия си господар, бе перфектна. Всъщност това продължаваше и досега. Опитите за убийство на Дерек продължаваха, но неуспешно.

След дълго мълчание, Бил каза:

— Време е да се откажеш. Зарежи глупостите, сериозно ти говоря. Няма смисъл от това.

Някой ден ще науча от новините, че си мъртъв, и този ден няма да е далеко, особено при теб, защото работиш и за гангстери. Остави това. Намери си почтена работа, заживейте нормално с Холи, направете си деца и оставете този живот зад гърба си.

При споменаването на приятелката му, Дерек посърна тъй ужасно, че Бил се уплаши.

— Ами аз и Холи не... можем- Той се запъна. Гласът му потрепери. - Не можем да...по дяволите! - Кресна Дерек и избухна в ридания. - Тя е мъртва, Били. Убиха я. Искаха мен, разбира се, но го отнесе тя. Всъщност не я ликвидираха погрешка, не. Убиха я, за да ме накажат. За да си отмъс-

тят за стореното от мен. А и от мен още не са се отказали, няма и да го направят!

Бил гледаше ужасено - съкрушено.

— Какво?- успя да промълви едва чуто той- Убили са Холи. Защо? Защо, по дяволите?!? Какво? Какво си направил, че искат да те убият? Каква каша пак си забъркал? Отговаряй, проклетнико!

Бил се ядоса зверски. Холи беше типична блондинка - не особено умна, но доста привлекателна, с апетитни форми, невинни очи и чаровна усмивка. Въпреки глупостта ѝ, Бил я харесваше, защото бе невинна като очите си. А Дерек я обичаше лудо. Тя му отвърщаше със същото.

— Предадох стария шеф и избягах - изхлипа Дерек.- Присъединих се към нов. Да, знам. Предателите не са хора. Не заслужават капка милост. Имат пълното право да ме преследват и ако ме докопат, да ме разкъсат на парчета. Може би си мислят, че имаха право да ме накажат чрез Холи. А аз мисля, че трябва да пукнат до един!

Дерек се разхълца и спря да говори, задушен от болка. Сълзите потекоха по страните му.

Бил го докосна леко по рамото.

— Хайде, успокой се. Стегни се. Какво си се разплакал като дете. Стегни се, ти казвам!

Но Дерек не спираше.

— Аз съм виновен... аз съм виновен... аз съм виновен... - мънкаше сам на себе си той през сълзите си.

Бил го стисна силно за рамото.

— Престани, човече. Да, виновен си. И въпреки това се успокой и се стегни!

Минаха няколко минути, през които Дерек постепенно идваше на себе си. Накрая избърса сълзите си и погледна Бил право в очите:

— Ще им видя сметката аз на тия копелета. До последния кучи син! - тонът му бе леден.

Бил тъжно поклати глава.

— Не си е работа. Не се захващай с нещо, което ще донесе смърт на много хора. Остави нещата така. Не търси мъст.

Дерек го гледаше свирепо.

— Лесно ти е да го кажеш!

— Предполагам, че да. Няма да кажа,

че знам какво ти е, защото ще е лъжа. Но бегло си представям. Не знам какво ще сторя, ако някой се опита да нарани Карън.

— Виждаш ли? Особено ти, който си десет пъти по-луд от мене и от всичките кучи синове, дето познавам, с изключение на този, за когото работя сега, вече си готов да колиш и бесиш, само при мисълта някой да заплаши семейството ти. Нали се сещаш какво изпитвам в момента? Не съм добър човек, не нося християнски чувства в себе си. Така че не ми говори да забравя. Те трябва да си платят, защото единственият грях на Холи бе, че е руса. И че обичаше невъобразима отрепка като мен. Не, Бил. Аз няма да тръгна да избивам цялата им групировка. Ще избия само тези, които ѝ бяха палачи.

Бил го гледаше тъжно.

— Пак ти казвам - започна той след половинминутно мълчание. - Недей. Ще започне война и ще загинат много хора. Разбира се, по-голямата част от тези негодници си заслужават гибелта, но въпреки това недей. А съществува и вероятността да не успееш

и да получиш куршум в главата още в началото на отмъщението си. Спри се.

Дерек не го гледаше, а не се знаеше дали го и слушаше. Погледът му бе зареян някъде в пространството отдясно на Бил. Тъй като не казваше нищо, Бил продължи да приказва, като смени темата, за да разсее гнева и страданието на приятеля си.

— Преди малко спомена, че този, за когото работиш сега, е по-луд от мен. За кого говореше?

Дерек сякаш не го чуваше. Като че не бе тук. Погледът му бе забит в една точка. Седеше неподвижно. Бил извади една цигара от кутията „Марлборо“, вкара я в устата му и щракна със запалката. Огънчето запали тютюна, но Дерек не всмукна дима. Бил взе цигарата от устата му, сложи я в своята и дръпна стабилно, след което го задави кашлица. „По дяволите“, изруга той. Пресегна се през масата и удари лек шамар на Дерек по бузата. Онзи извика като че го събудиха от кошмар.

— Съжалявам - рече извинително Бил.- Но беше в нещо като хипноза. Все

още сме тук, на този свят. Вземи си скапаната цигара, ако обичаш.

Той му я подаде. Дерек я пое и дръпна, след което изпусна дима през ноздрите си. Грабна халбата и отпи голяма глътка.

— Извинявай, Били. Дойде ми в повече. Мислех за адска мъст. Благодаря ти, че ме измъкна от тези тъмни мисли.

Бил отпи от натуралния сок и се усмихна.

— Чу ли въобще какво ти говорех преди малко?

— Не, съжалявам. Какво ме пита?

— Кой е нещастникът, за когото работиш сега и който бил по-луд от мен?

Дерек се усмихна тъжно.

— Всъщност, Били... ти го познаваш.

Това привлече вниманието му.

— Така ли? И кое е това приятелче?

Дерек го погледна право в очите и каза твърдо:

— Доналд Принстън.

Бил някак не се изненада много, поне не толкова, колкото очакваше Дерек. Защото за него това не бе нещо невероятно.

Доналд Принстън бе учил в едно и също училище с Бил, но бе по-малък с пет години. По времето, когато на последният му се носеше славата на непобедим побойник в училище, Доналд бе единственият, който му се опъваше, и единственият, който няколко пъти надви Бил. Всъщност, само от този човек той изпитваше известна доза страх, а и уважение. Страх, защото бе единственият, който го победи, а и уважение, защото Доналд не бе само як чернокож, но и много умен, жесток с враговете и добър с приятелите. Бил стана с него втори приятел (първи бе с Дерек), защото въпреки харизмата, която имаше, в Доналд се усещаше нещо отблъскващо, което Бил не можеше да понесе. Двамата бяха добри приятели, но не бе същото като отношенията с Дерек. Винаги присъстваше известна резервираност между тях. Двамата често бяха разговаряли кой какъв иска да стане като порасне, и Бил откровено си призна, че рокерите го радват безкрайно и това е мечтата му. Доналд го поглеждаше учудено (струваше

му се странно да искаш да бъдеш такъв, а за Доналд Принстън „странно“ означаваше глупаво. За него рокерите бяха тъпи смрадливци на мотори, които пиеха, пушеха, прекалено много ругаеха и се сбиваха често за едното нищо, просто ей така- от глупост), и го питаше защо пък точно това иска да бъде. Бил отговаряше, че не знае, по-скоро заради чувството за свобода, което носи такъв начин на живот. Доналд го гледаше неразбиращо, но накрая само кимваше. Той самият казваше на Бил, че не знае какъв иска да стане като порасне, но завършвайки отговора си, леко се подсмивваше. „Лъжеш, братле“, директно му казваше Бил и Доналд се мръщеше. „Не, съвсем сериозно ти говоря, господин моторист, нямам представа. Като го измисля, ще ти кажа.“ Но така и не го измисли, а Бил се досещаше какво може да стане от Доналд по-късно. Той често виждаше как чернокожият му приятел по време на междучасията ограбваше някои момчета, или направо след училище стоеше скрит зад някоя стена или дърво, причакваше ученици от по-долни или по-

горни класове, изскачаше изневиделица, пребиваше ги и им взимаше парите. Последствия нямаше, защото жертвите му бяха уплашени до смърт и не смееха да се оплачат на никого. Никой не можеше и да го види при тези действия, защото винаги избираше прецизно местата си за нападение- все такива през които рядко минаваше някой различен от групичките заблудени ученици, които кой знае защо, избираха точно тези затънтени пътеки, а и самият Доналд бе бърз като котка. Само Бил знаеше. Той дори присъстваше на някой от тези грабежи, защото бе поканен от Доналд за партньор, въпреки че отказа. Беше неприятна гледка. Изскачаше изневиделица от някой храст, фрасваше светкавично момчето, което моментално падаше в нокаут, пребъркваше го и му взимаше парите. Но Доналд внимаваше. Той знаеше силата на удара си, и затова не ги удряше с цялата си сила, дори не и с половин сила, защото имаше вероятност да убие някое момче. Използваше точно премерен удар, с който да сваля човека

на земята и той да остане в несвяст около петнайсетина минути. Но те помнеха, след като се събудеха, онези части от секундата, преди да бъдат повалени- мълниеносната поява на едно свирепо и зло черно лице, което сякаш бе дошло от ада, и тежкия удар по челюстта си. Когато идваха в свят, не намираха парите си, както и куража да се оплачат на родителите си, директора и т.н. Защото в мига, преди да бъдат цапардосани, те виждаха изписани на злото, черно лице, думите: "А каза на някой, а съм те издебнал втори път и съм те разпрал - от топките до шията."

Самите сцени бяха изключително грозни и зловещи, макар и траещи само миг. Това караше Бил да потръпва от отвращение, когато присъстваше на тях, и да откаже да стане партньор на Доналд. Тяхната дружба беше само, докато Бил завърши училище. Тъй като бе по-малък, чернокожият му приятел имаше още няколко години учене, докато стане абитуриент. "Как ли ще стане това?", чудеше се Бил. Хич не бе по ученето, не че самият Бил беше, но пак се оправяше

някак. По негово мнение, щеше да повтаря последния клас няколко пъти. След като Бил завърши и пое по своя рокерски път, разбираше за Доналд само от вестниците. Той се превърна в един от най-издирваните престъпници и най-могъщи наркобосове от Ковина, отговорен за много престъпления, които никой не можеше да докаже, и затова бе на свобода.

Затова, когато сега Дерек му съобщава името на своя нов шеф, Бил не остана изненадан. Крайчеца на горната устна на Бил се разтегли в ухилване.

— Я виж ти - Произнесе накрая той.- Не се учудвам. В училище, когато го питаш какъв иска да стане като порасне, той не отговаряше. Винаги съм допускал, че ще стане нещо такова от него. Просто го беше срам да си го каже. Както и да е, жал ми е за него.

Дерек дръпна от цигарата, издуха дима и отпи от халбата с бира.

— Че защо?-попита той.- Богат е. Живее си живота.

Бил се наведе напред към него:

— Много внимавай, Дерек. Той е коварен като змия и жесток като хищник. Никога не го предавай, защото това, от което сега се отърваваш, при Доналд няма да ти се размине.

Казвам ти го, защото след като вече си предал един човек, можеш пак да го направиш.

Това нещо може би ти е в кръвта. Най-вероятно е. Не ти го казах още в началото одева, и не знам защо не го направих. Но сега ти казвам - ВНИМАВАЙ!

— Спокойно, братле- отвърна хладнокръвно Дерек. - Познавам го доста добре. Няма проблем.

Бил настоя:

— Нищо не познаваш. Ти не присъстваше едно време, когато той ограбваше учениците след училище. Аз бях свидетел няколко пъти. И ти казвам - няма такава агресия. Още тогава той се проявяваше - в тези кратки нападения съзирах у него лудостта на гангстера. Предполагах, че може да стане такъв, но не бях сигурен.

Дерек само му намигна.

— Добре, приятелю. Обещавам, че ще бъда предпазлив.

Известно време мълчаха. Дерек допи бирата си. Бил отдавна бе свършил с натуралния сок и сега си играеше с кутията „Марлборо“ на Дерек. По едно време последният, запалвайки нова цигара и издухвайки дима, каза:

— Хм, интересно - преди няколко години част от хората на Доналд - между другото, прочел си по вестниците какъв му е прякора, нали? Знаеш, че е Дони Краля ?- Бил кимна.- са... се опитали да присвоят някаква сума пари от рокери. Станало жестоко сбиване и рокерите надделели. Мутрите му изпатили здраво, като единия от тях бил откаран в болницата с опасност за живота, и за съжаление.... по-късно издъхнал. Точно този човек е бил единственият останал жив роднина на Дони- брат му. Тъй като тогава още не бях се присъединил към бандата му, ми разказваха колко бесен бил той, а по-късно видях със собствените си очи тази ярост- направих жестоката грешка да го

питам за случая - Дерек остави цигарата си на пепелника, за да покаже огромен белег на корема си. - Опита се да ме изкорми и почти успя. Спасиха ме като по чудо. Оттогава насетне не говоря много с него, предават ми други хора какво иска да свърша. Разказвах ми, че когато разбрал, че брат му е издъхнал (той бил информиран, че го откарват в болницата с опасност за живота, след което запалил колата и потеглил веднага. Болницата била на малко по-далечно разстояние), изпаднал в умопомрачение. Пристигайки в болницата, едва не убил един от лекарите, една сестра и охраната. Крещял като луд във всички посоки, кълнейки се, че който е отговорен за това, ще плати не само с живота си. Който бил отговорен за това, ще страда много повече. Освен че сторилият го щял да умре в адски мъки, непознати на човечеството досега, той се заклел че ще преследва и ще прати в пъкъла и всичко, що е ценно за този човек - баща, майка, братя, сестри, жена и деца. Присъстващите в болницата хора, както и неговите собствени, стоели без да могат дума да кажат, един

човек понечил да се обади в полицията, но веднага бил спрян подобаващо- удар в гръкляна, но не смъртоносен, колкото да припадне. Повече никой не посмял да се изправи срещу него, защото и няколко пистолета били насочени към тях.

Дерек млъкна, понеже в този миг келнерътг дойде и прибра празната чаша от бирата. След което се отдалечи бързо. Дерек продължи.

— Разказваха ми, че всички били потресени. Никой не смеел да гъкне. Общо взето това е. Дони и до ден днешен не можа да открие виновника за смъртта на брат си. Не знам защо ти разказвам всичко това... - той бавно вдигна глава и се вторачи в Бил. В погледа му имаше хлад.

Бил беше пребледнял и изпотен. Очите му изразяваха нещо като шок. С едната от двете си треперещи ръце, взе кутията с цигари от масата и продължавайки да трепери, извади една и я запали. Всмукна, закашля се и се обърна, за да потърси с очи келнера. На около пет метра той сервираше, и за миг видя Бил, който му

махна. След като обслужи клиентите, той се запъти към тяхната маса. Пристигайки, Бил произнесе с невероятно сух, слаб и безпощен глас:

— Едно голямо уиски без лед.